

LES AGRUPACIONES FLEXIBLES Y LA ESCUELA PARA EL PROGRESO CONTINUO

Juan José Albericio Huerta
Ed. PPU, 1994

La millor ressenya d'aquest estudi pedagògic es troba en el mateix pròleg del llibre, on el seu autor ens explica amb claredat totes les seves intencions i el resum de les seves tesis.

És una obra que sorgeix, precisament, quan el debat sobre la Reforma Educativa es fa més obert i s'entra en apassionades discussions sobre l'encert o el desencert d'aquesta qüestió que, per altra banda, tantes responsabilitats socials comporta. Així doncs, la seva oportunitat és rellevant. La tesi fonamental defensada per l'autor està basada en l'atenció a les plurirealitats que es manifesten en cada aula i en cada escola, de tal manera que desatendre aquesta evidència és contranatura des del punt de vista educatiu. No podem sotmetre la diversitat i la personalitat individual de l'alumnat a rígides programacions o agrupacions derivades de l'edat. Cada alumne té i tindrà sempre un desenvolupament diferenciat al d'un altre. Això ho ha de contemplar el pedagog i els equips directius de cada centre.

El llibre no és tan sols evidència i descripció d'una problemàtica; a la vegada és estratègia i mètode per a la construcció d'una nova mentalitat escolar. El que legitima aquest treball és que no parteix d'un discurs teòric, sinó que és l'explicitació d'una

experiència portada a terme durant 20 anys, revisada i autoavaluada. Un veritable treball de camp que ha volgut desenrotllar el caràcter de flexibilització docent en profunditat i cobrint tots els aspectes que intervenen dins el procés educatiu. Com el seu propi autor ens diu: "L'èxit de qualsevol acció educativa es basa en la seva adequació a les característiques del subjecte al qual es dirigeix.

Ana Fernández

EL MÓN DE LAIA

Joan Pedraforca Sabadell

Amb aquest llibre es conforma la trilogia de les seves obres: **Indigents i I si em moro, què?** Totes tres són assaigs d'estils diferents però en ells hi bateguen sentiments que l'inspiren i l'afligeixen. A cadascun dels llibres els temes són punyents; assenyalen la nostra societat, que es mou i es remou entre sentiments i ressentiments... L'autor gasta un estil planer, emprant de tant en tant, la sàtira i l'humor. El que no pot amagar: és un sentimental i un romàntic i li agrada elevar-se entre núvols blancs. I grisos...

En Joan -Pedraforca Sabadell o Rosselló Muñoz- és un ferit -un lletraferit- que s'entrega a aquesta dèria amb il·lusió; són tantes coses que té en el cor i en el cap, que ho ha de donar. Donar, heus ací un verb escàs en aquesta nostra societat. Joan es dona amb una dicció clara, directa. Sí, directa al cor...

J. C.

LA PAU SENSE VESPRE

Agustí Palau Codonyers

Un nou llibre d'Agustí Palau que s'incorpora a la fila dels altres que duu escrits aquest autor, que "té una ploma tan dotada per al maneig de la prosa com per al tall i retall del vers" (*dixit Mn. Geis*).

Pàgines poètiques de *lírca espiritual*, com bé diu el propi autor, en el subtítol. Un llibre que s'enceta amb un pròleg de Joan Carrera Planas, bisbe auxiliar de Barcelona, el qual *valora sobretot l'experiència de fe que expressen els seus versos*.

Pels avatars que l'autor ha passat al llarg de la seva vida, enmig de tantes tempestes, la llum de Jesús l'ha guiat per no perdre's. Com en la *Pregària* (datada al Marroc, el dijous sant de 1942) diu:

"Llaureu-me el cor, Galileu humaníssim, solqueu la terra i calcineu la grana que hi fruita perversa... Deu-me la pau".

Home de fe i amb un sentit optimista que ens aconsella:

"fita, germà, amb l'esguard els estels i salvavides baixaran dels cels".

Encuriós de tot i per tot, es pregunta:

"Què vigilen, què vetllen les estrelles cada nit, tan belles?"

Raona:

"Si el nostre vel fos net del tot veuríem Déu dintre la fosca".

Certament,

Agustí Palau "és un escriptor de ploma neta i té un llenguatge genuí, bonic i sucós"...

J. C.